

HỒI THỨ NĂM ĐÊM CỦA THẦN CHẾT

Phòng ăn của khách điểm không còn lạng lẽ như buổi trưa nữa, hơi 20 chiếc bàn đầy ắp cả người. Thực khách tuy ai ai cũng ăn bận chỉnh tề nhưng về mặt người nào cũng đờ đờ sát khí. Từng đĩa thịt đầy ăm ắp, từng bầu rượu thơm ngát cạn dần, tiểu nhị chạy lăng xăng.

Chu Thất Thất bước vào đảo mắt một vòng, không khí vụt im phăng phắc.

Từng tia mắt sáng lên tập trung chĩa về phía cô gái. Không hẹn, không bảo mà ai ai cũng nhìn nàng chăm chăm, ngẩn ngơ.

Đợt xuất hiện bất ngờ của cô gái gây thơ trước những con người võ lâm, như một quả đào hồng rớt giữa rừng đao kiếm. Nó không phải vạn năng trước cuộc sống chết, nhưng nó có hiệu lực như giọt nước mát giữa cơn nóng chết người.

Họ quên cả ăn, quên cả vò rượu mới mở thơm phưng phức. Bụng đầy nhưng một cơn đói khác đang nổi dậy cồn cào, cơn đói không phải của dạ dày mà là cơn đói của đôi mắt.

Mãi cho đến lúc Hỏa Hải Nhi kéo Trầm Lăng vào đến thì mọi người mới "tỉnh" lại, không khí phòng ăn mới trở lại ồn ào. Lúc bấy giờ thực khách mới bỏ mực quan sát, quay sang mực bình phẩm. Họ chum đầu, châu mỏ, khen chê đủ thứ.

Hỏa Hải Nhi đảo nhanh cặp mắt tròn vo:

- Chị này! Chị có nghe cái bọn tục tằn ấy nói không? Họ nói lên chị đó, có cần tôi xả bớt cơn tức ra dùm không?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tức gì mà xả?

Hỏa Hải Nhi ngạc nhiên:

- Họ nói chị mà chị không tức à?

Chu Thất Thất mỉm cười:

- Đẹp thì người ta nhìn, người ta khen. Nếu chị xấu như heo thì ai mà thêm ngó. Em có cầu xin họ cũng không thêm nói tới nữa à. Họ tuy thô lỗ nhưng còn biết đến cái đẹp, cái xấu chứ không như...

Nàng ném cho Trầm Lăng một cái nhìn rồi nói tiếp:

- Chứ không như kẻ có mắt lơ lơ mà như đui mù.

Trầm Lăng cú tảng lờ như không nghe thấy.

Chu Thất Thất nghiêng rằng, thò cẳng dưới ghế xáng cho chàng một đập. Nhưng Trầm Lăng cứ mỉm cười làm thinh.

Hỏa Hải Nhi lắc lắc đầu:

- Chị Thất kỳ cục quá. Chuyện đáng giận không giận, chuyện không đáng giận thì lại giận. Kỳ cục quá.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Quỉ! Kệ người ta.

Hỏa Hải Nhi cười khúc khích:

- Thôi thôi... tôi sợ chị mà. Tức ráng chịu đừng thua ai rồi cứ nhè người ta mà gõ.

Hỏa Hải Nhi nói tới đó chợt đưa mắt dòm quanh quất. Thực khách bàn tán về sự có mặt của Chu Thất Thất, họ càng nói càng lớn giọng như cố tranh nhau. Hỏa Hải Nhi vụt đứng lên chạy bay ra cửa, và chỉ một giây sau, cậu ta kéo tám tên vệ sĩ đứng sắp hàng sau lưng Chu Thất Thất.

Tám người vệ sĩ đã cao lớn, mặt chăm bằm lườm lườm, trông y như những vị thần giữ cửa. Những cái miệng thao thao bắt đầu tốp lại bằng cách thấp giọng lần lần. Những cặp mắt léo lủa tham lam cũng hạ lần và dời qua hướng khác, hoặc cúi đầu lần tránh.

Chỉ có một người ngồi nơi bàn ở góc phía trái, từ trước đến sau không nói một lời, đôi mắt lạnh như băng cứ đăm đăm nhìn ra cửa như chờ đợi. Người này có vẻ lạ hơn ai hết, đôi mắt như ẩn tàng thù hận, da mặt trắng bệch dị thường, tuổi khoảng hai lăm, hai sáu, hấn mặt bộ áo màu lam, nhưng không thấy bám bụi đường. Quần áo hấn có vẻ chải chuốt sạch sẽ lắm.

Ngay sau đó, ngoài cửa đi vào, một thanh niên mặc áo gấm, tuổi độ hai ba, hai lăm. Gã liếc qua bàn Chu Thất Thất và đi ngay lại bàn gã mặc áo lam ngồi xuống tươi cười:

- Đại ca đến sớm lắm à?

Gã thanh niên áo lam không trả lời đôi mắt cứ cứ đăm đăm ra cửa.

Chừng như không lấy làm lạ lắm với thái độ của vị đại ca của mình, gã thanh niên áo gấm cứ lo ăn uống, nhưng thỉnh thoảng cũng liếc nhìn ra cửa.

Ở một bàn khác, có mấy người vóc dáng thô kệch, luôn luôn ném mắt về phía bàn của anh em người áo lam. Trong bọn họ có một người mặt mày hung hãn, sau khi liếc về bàn của anh em gã áo lam, hấn cúi đầu thấp giọng:

- Có phải bọn Đinh gia huynh đệ, kẻ nổi tiếng mấy hôm nay đó không cà?

Gã chung bàn có đôi mắt lão liên như chuột, cười nhỏ:

- Thiết đại nhân diện thật tài đấy. Anh em hần đó chứ còn ai nữa !

Gã mày rậm nghe khen có vẻ tự đắc :

- Hà, bọn họ cũng đến đây nữa à? Nghe nói anh em họ khá lắm mà. Chuyện hơi khó rồi đấy nhé !

Gã mắt chuột cười khịt khịt :

- Sao Thiết đại ca nói thế ! Anh em nó giỏi rồi đó, nhưng cái tên "Thần Thương Trại Triệu Vân" Thiết Thắng Long của đại ca lại bỏ à? Hừ, gặp đại ca thì họ có nhằm nhè gì !

Gã có tên Thiết Thắng Long đập bàn cười ha hả. Nhưng gã vùng nín bật khi nhìn ra cửa.

Gã găm đầu nói nhỏ :

- Kể sắp vô đó mới đúng là đáng gờm nghe !

Mọi người nhìn ra thấy hai vợ chồng của một gã lưng vượn vai hùm, tay dắt một đứa con nhỏ khoảng chín mười tuổi.

Ba vợ chồng cha con của người khách mới vào có nhiều điều trái ngược: Người chồng lưng dài vai rộng, gân cốt nổi vòng, hai cục xương lưỡng quyền cao nhô lên và cái miệng rộng một cách dị thường. Nhìn vào vóc dáng và gương mặt, nếu ai yếu bóng vía ắt phải phát run. Người vợ thì thân mình yếu điệu, làn tóc đen huyền phủ xóa bờ vai, khuôn mặt trái xoan với làn da như trứng gà bóc. Nếu chỉ nhìn nghiêng về một phía, thì quả thật là một giai nhân nhan sắc tuyệt trần. Nhưng, nếu nhìn đối diện, thì không ai khỏi buột miệng tiếc than cho người đẹp vì, từ trên chân tóc giữa trán, một vết sẹo dài dọc xuống tận cằm, một sẹo của gươm dao! Giá như một con người xấu mặt, thêm một vết sẹo như thế, thì có lẽ không ai để ý mấy, trái lại, đây là một giai nhân, vết sẹo ác nghiệt đó khiến cho nhiều người thắc mắc. Họ thắc mắc vì cho rằng đó là di tích một ẩn khúc, họ thắc mắc vì nổi đầu để cho người đẹp chịu thiệt thòi.

Điêng con bé thì thật là dễ thương. Gương mặt bầu bầu, đôi mắt tròn xoe như hai hột nhãn, vừa đi theo cha mẹ vào quán, cô bé vừa chỉ cò nói liên miên không dứt. Cho đến khi dòm thấy Hỏa Hải Nhi, cô bé vụt nín thình le lưỡi nháy chú bé một cái rồi chạy núp bên nách mẹ cười rung rúc.

Hỏa Hải Nhi ngoảnh mặt vô bàn :

- Cái con quỷ liến như khỉ !

Chu Thất Thất cười:

- Người ta cũng nói cậu như vậy đó !

Bao nhiêu cặp mắt tò mò của thực khách bây giờ đổ dồn về phía đôi vợ chồng lạ, nhưng hai người này y như không buồn ngó một ai, họ cứ lo hỏi món này món nọ.

Chu Thất Thất liếc qua mỉm cười :

- Coi bộ vui rồi đó. Càng lúc càng thêm nhiều nhân vật lạ. Tất Dương này chắc có lẽ sẽ ồn ào.

Trầm Lăng hỏi :

- Cô có biết vợ chồng người ấy là ai không ?

Chu Thất Thất trề môi :

- Hồng cần biết ! họ có biết tôi là ai không chứ ?

Trầm Lăng thở ra :

- Họ hơn cô gấp bội đấy!

Chu Thất Thất cười khẩy:

- Dương kim thất đại cao thủ võ lâm cũng chỉ cỡ đó là cùng chứ gì ?

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Cô nên biết còn rất nhiều nhân tài ẩn dật trong chốn giang hồ. Thất đại cao thủ đó chỉ là cái danh tình cờ tụ họp, họ đâu phải chính thức đại biểu cho võ lâm !

Chu Thất Thất gật gật :

- Được rồi, kể như tôi nói không lại. Vậy công tử biết hai vợ chồng đó hôn ?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Tôi cũng không biết !

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- Tức chết người ta không ! Phải hồng có đông người thì biết tôi !

Ngay lúc đó, chợt nghe ngoài cửa nhiều tiếng cười ròn rảng và tiếp liền đó, bảy gã đại hán bu theo đỡ một vị hoà thượng cao lớn dềnh dàng, da thịt đầy đà úc na úc núc, lấn bàn ghế đi vô. Bảy tám gã đại hán đó đều vận y phục sang trọng, thân thủ nhanh nhẹn, mắt họ rục rịch nhìn sắc bén, đúng là những hảo thủ võ lâm. Chỉ có điều đối với vị hoà thượng mập, họ tỏ ra hết sức cung cung kính kính.

Vị hoà thượng thì quả là kỳ dị. Ai đời trời lạnh như cắt da thế ấy, mà lão chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lại còn phạch ngực, đưa cái bụng anh ách đầy những mỡ.

Chu Thất Thất vừa liếc qua thì gã cau mày khó chịu.

Hoả Hải Nhi ngắt nhỏ :

- Chị Thất này, đồ chị lão hoà thượng đó giống cái gì ?

Chu Thất Thất cười rúc :

- Đừng có nói ! Đang ăn mà nói tới cái đó phát buồn nôn !

Hoả Hải Nhi thấp giọng :

- Nếu lão mà biết võ công thì là chuyện quái kỳ. Chị xem, đi không mà còn thở ành ạch thì làm sao mà đánh chắc gì với ai nữa chứ !

Nhưng phải công nhận rằng lão hoà thượng và mấy đại hán vừa vô là hạng giao thiệp rộng và có lẽ được nhiều người trọng nể. Cho nên khi họ vừa bước vô, phần đông thực khách đều đứng dậy chào.

Chỉ riêng cặp vợ chồng người đàn bà mặt sẹo vẫn cứ lo ăn và đùa với con, vẫn thái độ dưới mắt không người.

Và hai anh em người mặc áo lam họ Đinh, vừa thấy họ vô đã cúi gằm mặt xuống.

" Thần Thương Trại Triệu Vân" Thiết Thắng Long kéo tay gã mắt chuột :

- Ai vậy hé ? Biết không ? Hay "Vạn Sự Thông" bây giờ thành "Nhất sự bất" rồi?

Vạn Sự Thông nheo nheo mắt chốt:

- Lạ quá ! Không một ai lộ mặt giang hồ mà tôi không biết, thế nhưng lão này sao tôi nhìn mãi không ra?

Thiết Thắng Long nói:

- Như vậy hoặc giả là Vạn Sự Thông bí, hoặc hẳn là hạng vô danh tiểu bối chứ gì?

Vạn Sự Thông ầm ớ :

- Có thể... có thể là hạng tầm thường.

Thiết Thắng Long xì một tiếng dài :

- Khỉ mốc, nếu vô danh tiểu tốt, thì làm sao Vương tiểu Đầu và bọn Tống gia trang lại cung kính như thế ?

Lúc bấy giờ phòng ăn đã chật ních, mười chín tên tiểu nhị lăng xăng chạy tháo mồ hôi.

Và càng làm cho không khí ngột ngạt thêm là giọng nói của lão hoà thượng mập. Giọng nói oang oang nhúc óc, át cả tiếng người khác.

Hoả Hải Nhi nhăn mũi :

- Thật là chán ngấy.

Chu Thất Thất cũng tỏ vẻ khó chịu :

- Quán mà làm y như nhà riêng...thấy nổi xung...

Trầm Lãng gất nhỏ :

- Muốn gây chuyện nữa hay sao đây ?

Chu Thất Thất háy mắt :

- Chứ không chán à ?

Trầm Lãng nói :

- Còn người ta nữa chứ một mình mình à ? Ngó mà xem, hai anh em người áo lam, hai vợ chồng người mặt theo nè...thiếu gì người bất mãn. Coi chừng một lát đây có chuyện bây giờ. Tội gì mình lại đi gây chuyện !

Chợt nghe lão hoà thượng kêu lớn :

- à, lại đây, lại đây !

Nhìn qua thấy hai tên đại hán áo đen kè lấy một gã đội nón rộng vành, đẩy về phía lão hoà thượng.

Một trong hai tên đại hán chỉ gã đội nón rộng vành :

- Bẩm lão gia, hần họ Hoàng, người ở đây gọi là Hoàng Mã. Chuyện này hần biết rõ lắm. Nội thành Tất Dương này hần biết rõ hơn ai hết !

Lão hoà thượng cười hà hà:

- Được... được... lấy cho hần một trăm lượng bạc trước để cho hần yên lòng.

Một trong bọn đại hán hộ vệ lấy ra một trăm lượng bạc ném dưới chân Hoàng Mã.

Lão hoà thượng vẫn cười:

- Rồi! Nói đi, ta còn thưởng nữa.

Gã Hoàng mã run rẩy:

- Dạ...dạ... tôi là Hoàng Mã, hơn mười năm nay ở Tất Dương...

Lão hoà thượng rống lên:

- Nói tắt tắt vậy, đừng có dài dòng, ai không biết mi là du đảng ở đây!

Và lão ngó quanh cười hểnh hếch:

- Nói lớn một chút cho chư vị ở đây nghe với.

Hoàng Mã đằng hắng luôn mấy tiếng:

- Phía Bắc thành Tất Dương này có mỏ than, nhưng ở đây không có ai đào. Cánh nửa tháng trước đây chợt có một thương khách đến mua hết vùng đất đó, muốn nhân công khai phá, nhưng đào mãi hơn nửa tháng vẫn không có gì.

Tuy hắn nói đến chuyện mỗ than nhưng ai cũng biết sẽ dẫn đến chuyện lạ lùng nên mọi người đều chăm chú theo dõi.

Hoàng Mã nuốt nước bọt rồi nói tiếp:

- Những hôm đầu tháng, cách đây bốn ngày, đám nhân công bỗng đào được một tấm bia đá, trên tấm bia có khắc tám chữ : **QUA KHỎI BIA NÀY, TRỜI LAY ĐẤT CHUYỂN.**

Nói đến đây giọng gã họ Hoàng chợt rung rung.

Lão hòa thượng cũng không cười nữa:

- Ngoài tám chữ ấy bia đá còn vẽ thêm cái gì nữa không?

Hoàng Mã đáp:

- Không có gì nữa. Mà nghe nói tám chữ đó, mỗi nét là một cây tên, nghĩa là phải tám mươi cây tên mới đủ cho tám chữ.

Đám thực khách vụt xì xào. Chừng như chuyện những cây tên làm cho họ rung động.

Hoàng Mã run run nói tiếp:

- Đám nhân công hầm mỗ thấy bia đá thì không dám đào nữa, nhưng những người chủ lại muốn đào cho kỳ được, nên họ bỏ rất nhiều tiền để mướn người đào cho kỳ được. Tối hôm đó, đào tới một cửa hang bằng đá, trên cửa khắc: **QUA CỬA SẼ CHẾT.** Chữ viết màu đỏ, trông đến rợn người.

Câu chuyện đã đến lúc gay cấn, thực khách chăm chú im lặng lắng nghe.

Hoàng Mã lấy chân khều khều đồng bạc và nói:

- Bọn nhân công lại không dám đào, trái lại bọn chủ cảm thấy là sắp thành công. Họ bỏ bạc ra thêm nữa, lại sắm rượu thịt thối thúc nhân công. Đám nhân công được một bữa no say rồi đào tiếp vào. Họ nạy cửa và đào sâu vào đến ngày thứ hai.

Hoàng Mã vẫn nói nhưng giọng như lú lờ:

- Đến ngày thứ hai thì...thì không có một ai trở ra. Chờ mãi đến trưa cũng không có động tĩnh, vợ con, cha mẹ nhân công kéo đến cửa hầm kêu khóc rầm trời. Cho đến chiều hôm ấy cũng không thấy ai trở ra, cũng không hề nghe tiếng động.

Hoàng Mã lau mồ hôi trán nói tiếp:

- Cuối cùng cũng có một số thân nhân gan dạ, họ rủ nhau xông đại vào thì mới biết rằng bên trong cửa đó là một động đá và những nhân công đã chết hết. Cách chết của họ thật là dễ sợ, hai tròng mắt trợn trừng cơ hồ lòi hẳn ra ngoài, vẻ mặt như là gặp chuyện gì sợ hãi lắm rồi mới chết. Bọn người vừa vào hoảng sợ chạy ra, Thế là chủ nhân lại phải mướn kẻ mạnh dạn vào khiêng thây số công nhân chết.

Không ngờ... không ngờ... qua đến ngày thứ 3 thì những người vào xem và những người vào khiêng thây cũng chết luôn.

Gã họ Hoàng ngừng nói.

Mọi người nín lặng, ai cũng cảm thấy lòng bàn tay nhơm nhớp mồ hôi.

Một lão già cao cao ốm ốm ngồi kế bên lão hòa thượng trầm ngâm một lúc mới hỏi:

- Chú có biết những người vào khiêng thây sau đó bị chết cách nào không?

Hoàng Mã lấp bắp một hồi mới nói ra thành tiếng:

- Qua trưa ngày hôm sau, những người ấy kẻ ngồi ăn cơm, kẻ thấp nhang phúng điếu người chết, người ngồi viết văn điếu, người xách nước tưới cây... nghĩa là họ không ở cùng một chỗ với nhau. Nhưng vừa đúng chính Ngọ, thì cùng một lúc cứ như là thấy quỷ tất cả mọi người có tham dự vào chuyện vào hầm ấy đều vụt nhảy dựng lên, la một tiếng thất thanh rồi ngã quỵ xuống vật mình mà chết.

Lão già vừa hỏi bỗng giật mình buông rơi chén rượu đang cầm.

Lão lầm bầm như tự nói với mình:

- Vừa đúng Ngọ! Thật là lợi hại...thật là lợi hại...

Chu Thất Thất nắm chặt lấy tay Trầm Lăng, cô gái liến thoắng này bắt đầu rung động.

Chỉ có Hỏa Hải Nhi hỏi một cách tự nhiên:

- Có phải những người ấy đều trúng độc không cà?

Không ai đối ngữ với ai nhưng lão già ốm cũng nói luôn:

- Phải ! Đó là độc... cái cửa động đá nhất định chỗ nào cũng có độc. Chỉ cần rờ tay vào là không làm sao thoát khỏi. Thậm chí xác người trúng độc nếu người khác đụng vào cũng sẽ không toàn tính mạng. Thật là thứ độc mà hơn hai mươi năm nay chưa từng nghe thấy.

Lão hòa thượng vụt hỏi:

- Lợi hại hơn "Tý Ngọ Thôi Hồn Sa" của ông anh nữa à?

Tất cả thực khách lại thêm một phen rung động khi nghe đến tên "Tý Ngọ Thôi Hồn Sa" Mạc Hy, người đứng vào hàng thứ ba trong mười chín thứ độc được ám khí trong võ lâm hiện tại. Vị chủ nhân của "Tý Ngọ Thôi Hồn Sa" cũng có mặt nơi đây mà từ bấy giờ không ai biết.

Lão trả lời ngay câu hỏi của nhà sư:

- Nếu đem độc dược của lão phu ra so sánh với chất độc này thì y như so chim sẻ với đại bàng.

Lão hòa thượng khẽ cau mày nhưng rồi lão lại bật cười ha hả:

- Chỉ cần các vị bằng lòng theo bản tăng thì sẽ bảo đảm không bao giờ chết. Cho dù chất độc nào lợi hại hơn nữa bản tăng cũng chỉ xem như là một chất đường.

Và lão lại quắc mắt hỏi họ Hoàng:

- Cái cửa động đó có phải đã bị bịt kín lại rồi không?

Hoàng Mã lắc đầu:

- Trong một đêm một ngày chết ngót hai trăm người, thì còn ai dám hẻo lánh đến cái ma động ấy mà nói chuyện bít cửa. Luôn cả lũ khách có việc đi ngang qua Tất Dương thành cũng phải quay qua đường khác. Ai liếc sơ về phía đó nếu không muốn tự tử thì cũng là điên.

Lão hòa thượng cười ha hả:

- Như vậy tất cả những người có mặt ở đây đều muốn đến đó xem thì hóa ra là đám điên hết cả à?

Hoàng Mã sững sốt và vụt hụp xuống lạy như tế sao:

- Tiểu nhân không dám...tiểu nhân không dám nói thế...

Lão hòa thượng thét lên:

- Cút đi cho mau!

Như tử tội được ân xá, Hoàng Mã bò lù ra cửa, gói bạc lẫn lóc dưới chân gã cũng không dám rờ tới.

Hỏa Hải Nhi chồm mình qua, lấy chân hất gói bạc theo Hoàng Mã, rồi theo cái đà hất chân vọt người ngồi lên ghế như cũ. Kêu với theo:

- Tiền công nói khô nước miếng đó. Lấy đi chứ.

Quần hùng thấy chú bé mà thuật khinh công trác tuyệt, họ cùng quay lại nhìn ngơ ngác.

Lão hòa thượng vỗ tay:

- Giỏi! Chú bé thật là giỏi. Học của ai thế?

Hỏa Hải Nhi chớp chớp mắt:

- Học của chị tôi.

Lão hòa thượng lại cười hê hê:

- Giỏi! Chú tên là gì nhỉ?

Hỏa Hải Nhi nhướng mắt:

- Chu Bát Gia! Còn hòa thượng gọi là gì nhỉ?

Lão hòa thượng ngửa mặt cười ngất:

- Chu Bát Gia, hử hử ... giỏi. Bần tăng tên là Nhất Tiểu Phật. Nghe rõ chưa?

Lão vừa cười vừa đứng dậy chầm chậm đi lại phía Hỏa Hải Nhi, thịt trên mình lão rung rinh trông thật tức cười.

Chu Thất Thất và Trầm Lăng mím môi nhìn vào mặt lão.

Nhưng vừa đến gần Hỏa Hải Nhi, Nhất Tiểu Phật vụt quay phắt ra phía bàn của hai anh em gã áo lam.

Hành động của lão thật là xuất kỳ bất ý đối với mọi người nhưng hai anh em họ Đinh lại càng nhanh hơn nữa. Gã áo lam tung một cú đá bay bổng chiếc ghế và thuận tay rút thanh kiếm sau lưng xốc tới.

Gã áo gấm tràn mình qua bên trái buồng chuối cười sắc súa:

- Hòa thượng mập! Đinh Lôi, Đinh Vũ này chưa tìm người mà? Sao người vội thế?

Lão Hòa Thượng Nhất Tiểu Phật vừa tung mình lên thì chiếc ghế bay vù tới, lão không đỡ mà cũng không tránh, lại đưa đầu ưỡn tới.

Bốp! !

Một tiếng dội khô khan, chiếc ghế va vào cái đầu trọc rồi vỡ thành từng miếng vụn.

Nhất Tiểu Phật vươn tay chụp lấy hai chân ghế gãy, thét lên một tiếng giáng xuống đầu anh em họ Đinh. Thân hình lão vốn đã cao lớn, hai cánh tay dài lòng thòng, hai chân ghế vung ra với phạm vi gần một trượng, tiếng gió rít lên làm cho đèn đuốc lao chao.

Mọi người đều thất sắc, ai cũng thấy hai anh em họ Đinh khó lòng tránh khỏi ngọn đòn phủ đầu hiểm ác.

Nhưng thay vì nhảy tránh ra, cái mà ai cũng biết trước là khó thoát. Hai anh em họ Đinh lại tràn tới và bằng một thân pháp cực kỳ tuyệt diệu, cả hai anh em đều lòn dưới tay áo rộng của nhà sư mập, tránh ngọn đòn hung hãn một cách thần tình. Từ trước mặt lòn ra sau lưng kẻ địch trong khi lâm vào thế hiểm quả là một cách mà kẻ thiếu kinh nghiệm ứng chiến không ai dám liều như thế.

Bị vượt một chiêu, thấy trước mặt trống trơn, sau lưng lại có gió. Nhất Tiểu Phật thu đà đánh quật ra sau. Lại thêm một thế đánh đẹp mắt vì đang lờ đờ phía trước, không kịp xoay mình mà có thể tấn công ngược lại phía sau thì Nhất Tiểu Phật quả không phải tầm thường.

Kể !!

Chân ghế bên phải trúng ngay thanh kiếm của Đinh Lôi và chân trái bằng thế Hoàn Phi đá trúng ngay vai Đinh Vũ.

Rõ ràng hai anh em họ Đinh bị thế hạ phong, nhưng chỉ nhoáng lên một cái tiếng hai anh em họ Đinh đã ở phía ngoài cửa sổ:

- Muốn đấu hãy ra ngoài! Đừng làm náo động khách điểm của người ta.s

Từ lúc Nhất Tiểu Phật phát động thế công cho đến lúc giao đấu và hai anh em họ Đinh nhảy ra ngoài cửa sổ chỉ trong vòng hai cái chớp mắt, chiêu thức của đôi bên đều ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Họ kết hợp võ công trí tuệ và kinh nghiệm chiến đấu, 3 thứ tinh túy của một cuộc đấu chớp nhoáng làm cho quần hào há mồm trơ mắt y như là đang xem một cuộc biểu diễn cực kỳ ngoạn mục, cho đến khi hạ xong màn nhất họ mới nháy mắt thở phào và không hện mà cùng vỗ tay hoan hô.

"Tý Ngọ Thôi Hồn" Mạc Hy bước lại gần Nhất Tiểu Phật cất giọng cười thâm hiểm:

- Lôi Vũ "Song Long Kiếm" đang thời kỳ thanh phát, lần sau đại sư cố mà ra tay cẩn thận hơn một tí.

Bốn tiếng "ra tay cẩn thận" của lão tuy không nhấn mạnh, nhưng ai cũng biết đó là lời hện ngầm độc ác.

Nhất Tiểu Phật cười sằng sặc:

- Hai cái thằng oắt con ấy mà nghĩa lý gì? Bận phải giải quyết chuyện ở đây nếu không bần tăng đâu để buông tha chúng.

Và lão quét mắt qua khắp phòng lớn tiếng:

- Chuyện này các vị đã nghe hết rồi chứ? Vậy nếu có ai không phải vì chuyện ấy mà đến đây, thì xin hãy đi khỏi nơi này. Những ai vì chuyện ấy đến đây thì mời ở lại để cùng bần tăng thương lượng.

Chu Thất Thất hỏi, giọng lạnh lùng:

- Ông lấy tư cách gì mà bảo người ta đi chứ?

Nhất Tiểu Phật ngó nàng chăm chăm và vụt cười ha hả:

- Nữ thí chủ nói thế chắc không phải vì chuyện ấy mà đến đây chứ?

Quan sát lão hòa thượng từ đầu đến cuối, Chu Thất Thất biết lão là con người có nhiều mưu kế lợi hại. Nàng cười lạt, trả lời:

- Ông hiểu lầm, tôi đến đây chỉ vì chuyện ấy đấy.

Nàng vừa nói vừa ngó Trầm Lăng cười cười.

Đôi mắt của Nhất Tiểu Phật quay sang phía Trầm Lăng.

Y như người vô sự, Trầm Lăng bưng chén rượu từ từ nhắm nháp như chỉ chuyên tâm thưởng thức tửu vị chứ không ngó đến một ai.

Cảm thấy có vẻ hơi gay, Nhất Tiểu Phật gật gật đầu:

- Tốt... tốt...

Và lão quay sang bàn bên có năm gã đại hán đang ngồi, lão hát hàm:

- Sao? Còn chư vị?

Năm gã đại hán cùng một lượt đứng lên, mặt họ đều biến sắc.

Một người trong bọn họ gương cười:

- Đại sư có ý như ...

Gã nói chưa dứt thì cánh tay của Nhất Tiểu Phật đã chụp tới.

Gã chỉ kịp kêu lên một tiếng "Á" thì thân mình đã bị nhắc bổng, quăng xuống đất cái bịch y như quăng bao cát.

Rượu thịt, chén bát đổ văng tứ tung. Bốn gã còn lại chưa kịp phản ứng thì lão hòa thượng lại vung tay.

Bốp ! bốp!

Bốn gã đại hán bị luôn mỗi gã hai tát tay, mặt mày sưng húp, xiểng niểng văng vào góc vách.

Nhất Tiểu Phật cười ha hả:

- Đồ vô dụng! Cút đi cho rảnh mắt.

Và lão quay lại lớn tiếng:

- Kể tham gia chuyện này càng đông càng tốt, nhưng nếu để bọn vô dụng đó chen vào thì chẳng những không ích gì mà lại còn hư chuyện. Cút xéo đi.

Bốn gã đại hán bị tát tai lật đật chạy lại đỡ gã còn nằm dưới đất rồi tui ngửu rút êm ra cửa.

Nhất Tiểu Phật lại quay sang bàn khác. Bàn này có bốn gã đại hán, họ đã chuẩn bị sẵn nên nhất loạt đứng lên.

Không chờ họ kịp ra tay, Nhất Tiểu Phật một tay chụp ngay một gã vung tròn như chong chóng, làm cho hai gã kia một bị trúng văng vào vách, một bật ngửa lên bàn của Chu Thất Thất.

Trầm Lăng không quay đầu lại, chỉ vòng tay ra sau lưng đỡ nhẹ một cái, gã đại hán dội lại nhưng không ngã sấp, nhờ mấy ngón tay Trầm Lăng móc vào tay áo gã chỉ xúng vểnh rồi đứng xổng như thường.

Trầm Lăng cứ tự nhiên bưng chén rượu, khề khà từng ngụm một.

Nhất Tiểu Phật khẽ cau mày vươn tay chụp gã đại hán vừa được cứu, quăng bổng lên không, nhưng bàn bên kia bỗng có một người vùng dậy, đưa tay hứng lấy và đặt gã đứng xuống an toàn.

Quay lại thấy kẻ đó là "Thần Thương Trại Triệu Vân" Thiết Thắng Long, Nhất Tiểu Phật nhăn mặt cười hề hề:

- Thắng đại hiệp quả xứng đáng là người hùng miền Hà Bắc! Hà Hà...

Thiết Thắng Long có vẻ đắc ý, vòng tay:

- Đại sư cũng biết đến tên danh, thật là điều vinh hạnh.

Nhất Tiểu Phật lừ lừ mắt:

- Với con người uy dũng như Thiết huynh, hẳn tăng đâu dám xem thường. Nhưng đối với kẻ khác...

Lão ngưng nói và đưa mắt đảo khắp hết phòng, tia mắt lão đằng đằng sát khí.

Trong số thực khách, 10 người có mặt đã hết 9 người riu riu đi ra.

Nhất Tiểu Phật ngửa mặt cười ha hả:

- Những vị còn lại chắc toàn là bậc anh hùng?

Lão chấm câu hỏi bằng tia mắt sáng ngời quét qua mặt Vạn Sự Thông.

Nheo nheo đôi mắt chột, Vạn Sự Thông hất mặt sang bên:

- Cánh bên kia có hai vị, người mặc áo màu tía là "Thông Châu Nhất Bá" Hoàng Hóa Hổ, người mặc áo vàng là nghĩa tử của họ Hoàng "Tiểu bá Vương" Lữ Quang. Bàn đằng sau là "Bát Tuyết Song Dao" Bành Lập Nhâm, "Chấn Sơn Chuông" Hoàng Phủ Tung, "Hận Địa Vô Hoàn" Lý Bá, "Du Hoa Phong" Tiêu Mộ Văn, còn vị nghậm ổng điếu dài đó là "Lưỡng Hà Điểm Huyết" Vương Nhị Ma.

Nhất Tiểu Phật gật gật đầu:

- Hay lắm! Nhưng còn nữa chứ?

Vạn Sự Thông rùn vai ngó sang bàn khác:

- Đây là "Trại Ôn Hầu" đại hiệp Tồn Thông và quý phu nhân là "Ngân Hoa Tiêu" Thắng Vinh. Còn tại hạ thì chính tên là Vạn Nhị Tung, nhưng người ta nói trại ra thành Vạn Sự Thông.

Khẽ liếc qua bàn Chu Thất Thất, Vạn Sự Thông nói tiếp:

- Còn vị tiểu thư đây có lẽ là ái nữ thiên kim của Hoạt Tài Thần, còn... còn...

Lão lướt mắt qua Trầm Lăng rồi đến vợ chồng người đàn bà mặt sẹo, nhưng lão lắc đầu.

Nhất Tiểu Phật bật cười:

- Thôi! Như thế cũng đủ rồi, như vậy cũng đủ xứng danh là Vạn Sự Thông rồi. Con đường về sau hẳn thấy không thể thiếu các hạ làm bè bạn.

Vạn Sự Thông cười híp mắt:

- Đa tạ đại sư.

Nhất Tiểu Phật vụt quay qua quát lớn:

- Thắng đại nhân! Xin mời chén rượu.

Lão đập tay xuống mặt bàn, chén rượu vụt bay lên xìa thẳng vào mặt Thắng Vinh.

- Đa tạ!

Họ Thắng mỉm cười, xòe bàn tay dựng đứng cản cái chén đứng lại và ông ta nghiêng xéo bàn tay. Chén rượu trút ngay vào miệng, không rót ra ngoài một giọt.

Nhất Tiểu Phật cười hà hà:

- Khá! Khá lắm. Tôn đại hiệp dùng một chén nhé?

Bàn tay lão đập xuống, lại một chén rượu bay qua.

Không đưa tay, cũng không tránh né. Họ Tôn hả miệng cắn ngay vành chén và ngửa mặt lên cho rượu rót vào trong miệng. Nhưng rượu vừa trút hết thì chợt nghe tách một tiếng, miệng chén sút ra rớt xuống.

Thì ra Tôn Thông tuy khá lẹ nhưng dùng sức chưa đúng mức vì thế mà chén rượu bị bể, chỗ cắn rơi xuống làm cho ông ta hơi đỏ mặt.

Nhất Tiểu Phật vỗ tay:

- Người ta thường nói "Phụng không bao giờ chung đấu với gà", các vị quả thật anh hùng.

Tưởng lão hoà thượng không thấy sơ hở của mình, Tôn Thông vừa nhích môi cười thì chợt nghe Nhất Tiểu Phật thấp giọng:

- Coi chừng môi có bị đứt thì lấy rượu thoa đi kẻo người ta ngó thấy.

Rồi lão vụt quay mình, hai tiếng gió vút lên. Không biết từ bao giờ Nhất Tiểu Phật đã cầm sẵn hai chiếc đũa và trong cái quặt tay theo thế Quỷ Thủ Tiên trong Nhị Long Thương Chu thủ pháp, hai chiếc đũa bay vèo tới hai chân của Tiểu Bá Vương Lữ Quang.

Làm như lúng túng, hoảng hốt Lữ Quang chấp chới hai tay, nhưng khi hai chiếc đũa bay tới thì họ Lữ vụt nhảy vọt tung một lượt hai chân hất nhẹ lên, hai chiếc đũa bay bổng lên trần nhà quay tròn như chong chóng. Đang đà lơ lửng trên không, Lữ Quang đạp chân vào không khí vọt lên bắt lấy hai chiếc đũa, để mình rơi xuống ghế, gấp lấy miếng thịt bỏ vào miệng và khẽ gật đầu:

- Cảm ơn giúp đũa!

Tất cả mọi người vỗ tay hoan hô, chỉ riêng Thông Châu Nhất Bá Hoàng Hóa Hồ lườm lườm đôi mắt chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Không dè Nhất Tiểu Phật chỉ cười:

- Con như thế thì cha đâu có kém.

Và lão quay sang hướng khác.

Hoàng Hóa Hồ thở phào.

Bước lại gần bàn Bàn Lập, Nhất Tiểu Phật nhìn chăm chú vào ông ta một hồi rồi vụt quát lên:

- Lập Tiểu Hoa Sơn.

Bàn Lập nhất thời ngơ ngác, nhưng liền sau đó ông chợt biết ra là Nhất Tiểu Phật dùng khẩu chiến để thử tài mình. Thật ra mấy mươi năm rèn luyện đao pháp, họ Bàn rất khá và điều luyện nhưng chỉ quen áp dụng ở chiến trường chứ chưa từng gặp trường hợp khảo thí này. Tuy vậy ông ta vẫn nhanh trí đáp liền:

- Bên trái Phượng Hoàng Đơn Triền Xí, bên phải Tuyết Hoa Cái Đinh Môn.

Nhất Tiểu Phật lại hô:

- Ngô Cương Phật Quế.

Bàn Lập đáp liền:

- Bên trái Ngọc Đái Lăng Yên, bên phải dùng Hoạch Đa lập Diệu.

Nhất Tiểu Phật lại hô:

- Minh Công Bát Thảo Tâm Xà, ám tiến Độc Xà Xuất Huyết.

Đến đây quả là khá gay go. Bởi vì chiêu Bát Thảo Tâm Xà thì phải uốn ngược thanh đao một cách uyển chuyển còn Độc Xà Xuất Huyết thì lại phải công thẳng tới một cách gấp rút, cho nên chỉ lỗi trong một li sẽ mất đi ngàn dặm, một thế đánh cương nhu cùng một lúc hết sức khó khăn.

Bàn Lập suy nghĩ một giây rồi trả lời thật chậm:

- Bên trái Hoàn Dao Phong Bế, bên phải Uyển Đế Sanh Hoa, nếu chưa đến tận cùng thì hai thanh đao nhập một theo thế Thập Tự Giá.

Nhất Tiểu Phật gật đầu:

- Hay! Vậy nếu ta dùng Uyển Đế Sanh Hoa đánh tiếp?

Bàn Lập toát mồ hôi, chưa kịp nói lời nào thì Nhất Tiểu Phật nói luôn:

- Ta dùng Lập Tiểu Hoa Sơn đáng lý các hạ phải đối phó bằng Khô Thụ Bàn Căn chứ không thể tung kịp Tuyết Hoa Cái Đinh.

Bàn Lập cau mày:

- Bên phải dùng Triều Thiên Nhất Quế Hương, bên trái dùng Long Môn Tam Kích Lăng, lấy công thế công.

Nhất Tiểu Phật mỉm cười:

- Hay! Và Huy Thủ Phong Hầu?

Bành Lập gạt mồ hôi cười ha hả:

- Ta đã đánh dưới bụng, đại sư phải lui một bước, chứ tại sao lại có thể công Huy Thủ Phong Hầu?

Nhất Tiểu Phật nhướng mắt:

- Người khác không được chứ bản tăng thì được. Các hạ xem đây!

Lão đột nhiên với tay rút thanh đao của Bành Lập, đánh ngay thế Lập Tiến Hoa Sơn nhưng chỉ nửa chừng vội thót bụng lại. Lại làm sao, đầu lão vẫn giữ yên, chân đứng y một chỗ, thế mà bụng lại thót cong ra phía sau và mũi đao quay xéo quả đúng thế Huy Thủ Phong Hầu, mũi đao bay tới ngay cổ họng Bành Lập nhưng chỉ chạm sát da là lão ngừng lại mỉm cười:

- Sao? Đúng không?

Bành lập run giọng:

- Nếu đại sư đánh thật thì chắc tại hạ phải chết.

Nhất Tiểu Phật cười lớn và phóng thanh đao vào vỏ của Bành Lập rồi quay sang phía Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung, Lý Bá và Tiêu Mộ Văn y như là đã bàn trước, cho nên Nhất Tiểu Phật vừa quay sang Lý Bá vùng đứng dậy bước ra ngoài bậc cửa khom mình xuống.

Một thót đá xanh vuông vức ước độ mặt bàn dùng để lót bậc thêm nặng trên trăm cân bị Lý Bá nhấc lên đưa thẳng khỏi đầu từng bước một đi vào, cánh tay gân cuồn từng vòng như dây thừng quấn quanh bắp thịt.

Chấn Sơn Chưởng Hoàng Phủ Tung quát lớn:

- Thật là thần lực!

Vừa quát vừa đứng dậy tung một đá.

Bụt !!

Ngon cước trúng ngay vào thót đá, mặt đá bị thủng một lỗ, đá nát bay ra như bụi và thót đá từ tay Lý Bá bay ngược trở ra.

Du Hoa Phong Tiêu Mộ Văn khom mình xuống rồi như một đòn bẫy họ Tiêu bung mình ra theo đưa tay hứng lấy thót đá đặt nhẹ vào chỗ cũ. Nhưng chỉ vừa chấm

đất họ Tiêu lại nhún chân, cả người và thót đá lại bay lên. Thêm 2, 3 lần bay người lên xuống họ Tiêu đã đưa thót đá ra sau vườn cho rơi đánh bình một tiếng rồi mới quay vào. Mặt không đổi sắc.

Nhất Tiểu Phật gật gật đầu:

- Tam vị quả thật công phu dày dặn. Lý huynh thần lực, Tiêu huynh mang vật nặng phi thân, nhưng nếu lâm trận thì công dụng của Hoàng Phủ huynh có lẽ nhiều hơn.

Họ Tiêu muốn nói gì đó nhưng lại làm thinh.

Chợt nghe Cam Yên Đà Nguyệt Vương Nhị Ma bật cười ha hả:

- Đại sư luận hay lắm, nhưng theo thiên kiến của tại hạ thì khi lâm trận chưởng lực của Hoàng Phủ huynh chưa chắc là hữu dụng.

Nhất Tiểu Phật nhướng mắt:

- Sao?

Wương Nhị Ma vẫn thản nhiên:

- Chưởng lực có cứng mạnh nhưng chưa thuần vì số đá bị bể nát vừa rồi lớn nhỏ không đều nhau, số lớn thì lớn quá còn số nhỏ thì lại thành ra bụi cám. Từ đó mà xét thì chưởng lực chỉ khoảng 5, sáu thành hỏa hầu.

Hoàng Phủ Tung sạm mặt, nhưng sự phân tích xác đáng đó làm cho hắn cứng miệng.

Nhất Tiểu Phật mỉm cười:

- Như thế thì có lẽ chưởng lực của Vương huynh tinh luyện lắm nhỉ?

Hoàng Phủ Tung xốc tới:

- Đệ xin lãnh giáo.

Wương Nhị Ma gõ gõ ống điếu lên mặt bàn, phủi bụi trên thân áo và từ từ đứng dậy. Họ Vương nghinh bộ mặt vàng như sáp ong, chớp chớp cặp mắt 3 góc, tay vuốt râu dê, khật khưỡng đi lại trước mặt Hoàng Phủ Tung:

- Các hạ thử đánh tôi một chưởng xem?

Hoàng Phủ Tung trầm giọng:

- Chưởng lực của tại hạ không thuần, đánh ra nhưng không chắc lắm, cho nên vạn nhất lỡ làm cho các hạ mang thương tích rồi thì tính làm sao?

Wương Nhị Ma vuốt râu cười:

- Các hạ đánh tại hạ có chết cũng không sao, vì đây là việc do tại hạ tự nguyện. Vả lại, tại hạ vốn là kẻ cô quả, không có kẻ truyền nhân, cũng không sợ ai tìm các hạ để báo thù.

Hoàng Phủ Tung ngó xung quanh:

- Đó là các hạ tự nói đấy nhé! Chư vị bằng hữu xin làm chứng cho điều ấy.

Vừa nói dứt lời cánh tay đã vung lên, chuồng phòng ào ào bắn vào giữa ngực Vương Nhị Ma.

- Hay quá!

Họ Vương bật tiếng khen rồi dựng đứng bàn tay nhẹ nhẹ đưa ra.

Bùng !!

Hai ngọn chuồng dội vào nhau kêu lên một tiếng, thân hình cao lớn của Chấn Sơn Chuồng Hoàng Phủ Tung chao chao mấy cái, hai chân loạng choạng thối lui liên tiếp, trừng trừng đôi mắt nhìn Vương Nhị Ma rồi há miệng ới ra một búng máu.

Tiêu Mộ Văn lật đật chạy lại nhưng Hoàng Phủ Tung đã gạt tay ra và tung mình lao thẳng ra ngoài cửa.

Nhất Tiểu Phất cười ha hả:

- Không sợ mất danh, chỉ sợ vô tài. Vương huynh làm bản tang thật đã mất hết sức.

Vương Nhị Ma vuốt vuốt râu:

- May rủi thôi mà.

Lúc bấy giờ phòng ăn thật là loạn xà ngầu, bán ghế lật nghiêng lỏng chỏng, chén bát văng bể tứ tung, chỉ có bàn của Chu Thất Thất và hai vợ chồng người đàn bà mặt theọ là vẫn còn nguyên vẹn.

Trâm Lăng vẫn chéo chân nhắm nháp an nhàn thư thái như không. Đối với những việc xảy ra không hoan nghênh mà cũng không phản đối. Nếu bình thường thì quả đây là một người an phận thủ thường, nhưng trong hoàn cảnh này thì thái độ đó lại trở nên kỳ dị, trở thành mục tiêu khá hấp dẫn của kẻ thích gây gổ.

Chu Thất Thất thì cứ nhìn chàng chăm chăm, chừng như nàng rất thích thú với vẻ đầy tự tin của chàng.

Vợ chồng người đàn bà mặt sẹo thì cứ lo đùa với con gái chứ không buồn ngó đến ai. Còn cô con gái họ lại cứ dòm Hỏa Hải Nhi nhìn mặt hình mũi làm trò.

Hỏa Hải Nhi thấy cô bé làm trò thì lại muốn làm người lớn. Cậu ta thỉnh thoảng lại cau mày, thở ra, tư lự. Nhưng sự thật thì chẳng phải cảm khái chuyện gì, mà cũng không bất mãn hay thương hại một ai.

Tất cả sáu người đột nhiên tạo thành một thế giới riêng biệt trong vũ trụ lăm điều lăm chuyện ồn ào.

Nhất Tiểu Phật lần lần đi lại, nhưng hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo cứ lo đùa với con gái mình thôi.

Chu Thất Thất liếc thấy cười nho nhỏ:

- Lão thầy chùa mập đó ghẹo đến vợ chồng người ấy coi chừng bị một vố đau.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Nhất Tiểu Phật và hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo vì họ cảm thấy đây có thể là vấn đề gay nhất mà không chừng cục diện cũng có thể vì đó mà đổi thay.

Nhưng Nhất tiểu Phật chưa kịp có một cử động nào thì thành linh phía bên ngoài, xa xa nghe vọng lên một loạt tiếng rú cực kỳ kinh khiếp. Tiếng rú không cùng một chỗ, có gần có xa nhưng lại nối tiếp giữa đêm khuya nghe rợn gáy.

Nhất Tiểu Phật bước nhanh lại cửa sổ, đưa tay vén rèm che. Một luồng gió thốc vào, tuyết bay lả tả, nhiều ngọn đèn chột chao chao như muốn tắt. Khung cảnh trong phòng chột chao nghiêng.

Trong khung cảnh lạng lẽ, điều hiu chột nghe có tiếng ca văng vẳng:

Trăng lạnh rơi môt hoang

Khuyên hãy ngăn lòng dục

Thành Tất Dương ai đến

Sẽ thành kẻ môt hoang....

Tiếng ca lê thê, kéo dài văng vặc, như có như không, như gần như xa lảng đãng. Những cành cây tuyết phủ quật queo, chập chờn trong gió lộng y như đám u hồn ma quỷ nhảy múa theo nhịp lời ca.

Quần hùng cảm thấy ớn lạnh. Máu nóng cơ hồ đông đặc lại vì lạnh thì ít mà vì sợ thì nhiều.

Thình lình Nhất Tiểu Phật hét lên:

- Đuổi theo!

Nhiều bóng người vun vút lao ra, tiếng áo bay phấp phật trong gió. Ba bóng người vượt lên nhanh hơn hết. Nhất Tiểu Phật không nhận rõ là ai, nhưng chỉ một khoảnh khắc họ vùng đứng lại Nhất Tiểu Phật theo kịp và nhận ra đó là Trầm Lăng và hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo.

Trước họ, bảy, tám người nằm la liệt. Thoảng nhìn qua phục sức thì biết họ toàn là nhân vật võ lâm. Nhưng người này chân tay co rút, đầu nghẹo một bên, rõ ràng là tư thế của người bị nạn bất thình lình, chết mà không kịp phản ứng.

Nhất Tiểu Phật hét hải kê lên:

- Ai giết họ thế? Thật là lạ quá.

Vì chính lúc Nhất Tiểu Phật hô rượt theo thì chính hơi gió thoảng về ngả này, thế mà chỉ một nháy mắt tất cả đều chết hết. Thật là kinh dị, không nghe một tiếng động, không có hơi gió của binh khí, thế mà bảy, tám nhân vật võ lâm lại chết cấp kỳ.

Chợt nghe trong đám thây người có tiếng rên ư ử. Gã miệng rộng bỗng xốc đứa con gái sang tay trái, kêu lên:

- Có người chưa chết.

Trầm lăng nhanh hơn, khom người xuống đỡ lưng người ấy ngồi dậy, tay trái chàng ấn mạnh nơi hậu tâm.

Như được tiao súc, người ấy thở khi một cái, đưa ngón tay run run chỉ vào giữa ngực:

- Tiến!...Lãnh tiến...

Trầm Lăng hỏi dồn:

- Lãnh tiến? Từ đâu bay tới?

- Từ...

Người ấy chỉ nói thêm được một tiếng rồi giật nảy mình, tay chân co rút mấy cái rồi ngoẹo đầu tắt thở.

Thông thường, người chết cho dù là mưa tuyết thì hơi nóng cũng phải đọng lại vài phút, nhưng người này vừa ngoẹo đầu thì toàn thân đã lạnh ngắt như băng. Quả là một điều lạ. Nhất là tiếng "lãnh tiến" mà người ấy nói. "Mũi tên lạnh" là thế nào?

Trầm Lăng cau mày hỏi:

- Có ai có lửa không?

Lúc bấy giờ quần hào đã theo tới, lập tức có người đốt lên một ngọn đuốc.

Dưới ánh sáng lập lòe, trông người chết thật là dễ sợ. Đôi mắt trợn trừng như muốn lòi ra ngoài, vẻ mặt y như là trước khi chết đã gặp phải một chuyện kinh hãi tột bậc. Điều đáng chú ý là da mặt tím bầm, sưng húp kì dị.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hồi hộp.

Tý Ngộ Thôi Hồn Mạc Hy lom khom dòm kỹ và vụt la lên:

- Độc! Thứ ám khí tẩm độc cực kì lợi hại.

Nhất Tiểu Phật ngồi xổm xuống mở phanh ngực áo của nạn nhân, thấy da thịt nơi nào cũng tím bầm, sưng húp. Ngay giữa ngực có vết thương như bị tên ghim, có chất

nước đen đen nhồn nhồn chảy ra, không phải máu mà cũng không phải mủ. Điều lạ nữa là trong vết thương không có vật gì cả, không có tên mà cũng không thấy ám khí. Xem tiếp những thân khác tất cả đều y như vậy.

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, không ai nói một lời.

Nhất Tiểu Phật nuốt nước bọt:

- Các vị xem có ra đó là thứ ám khí gì không?

Trầm Lăng nói nhỏ:

- Căn cứ vào vết thương thì có lẽ là do tên bắn.

Mạc Hy trở mắt:

- Tên? ở đâu?

Nhất Tiểu Phật trầm ngâm:

- Nếu nói có người nấp trong bóng tối phóng lãnh tiễn giết đám người nàt rồi rút tên ra hết thì không thể làm được trong trường hợp này vì chúng ta theo dấu rất mau. Còn nếu không như thế thì tên từ đâu tới? Và rồi đi đâu?

---Vietkiem.com---